

Sentimentalism

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Statornicia unui val e-un paradox, iubire,
Că el coboară în adânc să-și regăsească mama,
Am încercat să îl urmez, dar firul prea subțire
Ce m-ancorează de pământ s-a rupt... Trăiesc cu teama

Că în oceanu-acesta strâmt nu-i loc destul sau poate
Ai învățat să mă străbați, corăbiile tale
Cunosc furtunile ce-mi rup ființa-n jumătate
Și le învingi chiar dacă sunt tridimensionale.

Cu ce blândețe poți vorbi, de unde-aduni cuvinte,
Când eu abia dacă aud în jurul meu vacarmul?
Prezența ta e-un fel tăcut de-a-mi face jurămintă,
Iar zâmbetul ce-l afișezi ți-accentuează șarmul.

- Sunt valuri ce sărută stânci de mii de ani, iubire,
Cu crestele de sare-n zori au strâns în brațe marea,
Nu s-au lăsat purtate-n vânt spre nicio nălucire,
Fidele țărmlui plăpând și-au respectat chemarea.

Ai fost oceanul meu adânc de la-nceputul lumii,
Te-am navigat în asfințit cu sufletul în palmă
Și m-am oprit să te respir sub umbra lunii. Dumii
Ne-au învelit în poezii sub o-nstelată talmă.

Azi te recit ca pe-un poem cu slovă selenară
Ce-n inimă mi l-a-ncrustat luceafărul de noapte
Și simt c-ai să rămâi mereu povestea dulce-amară,
Cu părul negru abanos spălat în mări de lapte.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș